

23 AUGUST 1944

Centrală
Cămin
Huterea Deva

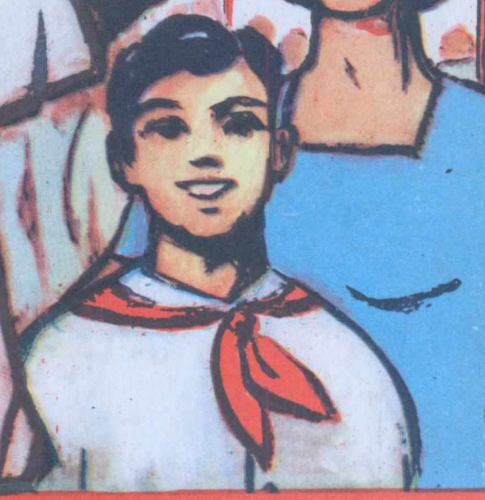
23 AUGUST 1960

Trăiască
23 AUGUST

TRAIASCĂ

ur z i c a

La Demor

În fiecare 23 August, dimineața, în casa părinților mei e o zarvă de nedescris. Ne adunăm toți feciorii cu nevestele și copiii și de acolo pornim să ne înconorm la fabrica unde lucrează fratele meu mai mare, că vor părinții să demonstrăm toți împreună. Așa că sîntem în casă, la părinți, cei cinci feciori, cu nevestele, zece, cu bătrînii, doisprezece, și copiii. Total optsprezece inși. Cînd ieșim toți, buluc, în stradă, putem forma singuri o coloană, că o dată ne-a întreat un tovarăș din serviciul de ordine: „Mă, fraților, ce fabrică sînteți?” Frate-meu, care e cap de coloană, răspunde bătos: „Familia Popescu!” Omul s-a mirat: „N-am auzit de fabrica asta!” Și a sărit mama: „Popescu e numele nostru, tovarășe! Familia Popescu!” Omul a zîmbit: „Să nu vă fie de deochi! Aveți ceva personal! Să fiți sănătoși!”

Mama și-a luat scaunul pliant să aibă pe ce se odihni la popasuri. După cinci mi-

nute de mers o vedem că-și desface scaunul și se așază. „Ce-i, mamă, ți-e greu?” „Nu mi-e greu! Mi-e foame!” A-bia acum ne dăm seama că s-a așezat în fața restaurantului din colț, care și-a scos în stradă mesele, bufetul,

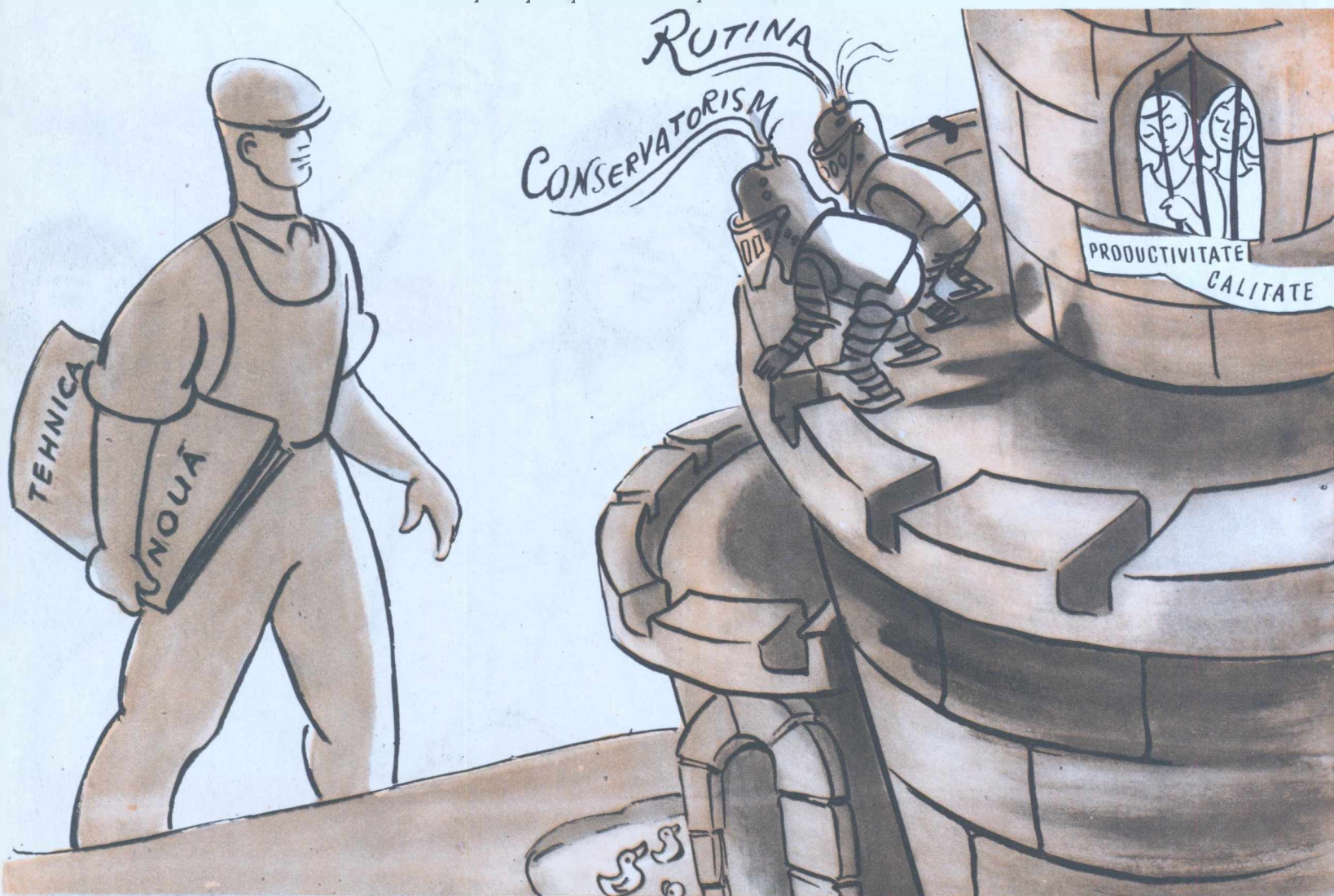
sucul și ospătarii. Pe un aragaz scoate aburi o cratiță mare cu cafea. Am fi putut bea cafea acasă, dar parcă asta, la botul calului, e mai gustoasă. Frate-meu cel mare se proptește în fața noastră: „Care bei cafea, ridică mîna!” Optsprezece mîni se ridică în sus. Frate-meu se apropie de bufet. „Caldă cafeaua?” „Caldă — răspunde ospătarul, mai amabil și el în ziua asta ca oricînd. Doriți o ceașcă?” „O cratiță!” — zîmbește frate-meu și arată cu un gest spre grupul nostru.

Apoi pornim iar mai departe. După zece minute, unul din nepoți se apropie de mama. „Bunico, îmi dai o clipă scaunul?” Il ia și se așază. Ne oprim toți în jurul lui. „Ce ai, Petrică? Ai obosit?” „Nu! — face Petrică. Vreau suc!” Alături e un chioșc de răcoritoare. Optsprezece sticlețe durdulii sînt puse la gură în chip de trompete, și dintr-o dată două lăzi de suc s-au golit. O pornim în pas grăbit. Deodată, nevastă-mea adulmecă:

„Hm! Ce miroase?” „Lasă, dragă — îi șoptesc eu — că ne apucă 24 august pe drum!” Dar ea n-aude: „Hm! Nu simțiți? Ce miroase?” „Crenvurști!” — se aude o voce. „Cu muștar!” — adaugă alta. Ne miroase la toți a crenvurști cu muștar. Și optsprezece perechi de crenvurști dispar din cratița cu apă care fierbe pe aragaz. Aerul răcoros al dimineții ne-a trezit la toți o poftă de căpăuni. „Ascultă — îmi șoptește frate-meu — s-o luăm pe alte străzi mai ocolite, că altfel pierdem Demonstrația!” O luăm pe alte străzi și nimerim nas în nas cu o cofetărie care și-a scos în stradă toate prăjiturile. Prăjiturile sînt un fel de barieră peste care nimeni nu vrea să treacă pînă n-o înghite.

În sfîrșit, trecem și de hopul ăsta și cînd ajungem la fabrică găsim curtea goală. „Au plecat?” — întrebă frate-meu. Portarul zîmbește amuzat: „Oho! Acu' v-ați trezit?” „Ne-am trezit noi mai de mult — face frate-meu — dar cu atîtea obstacole care ni s-au pus pe drum...” „Ce obstacole? — se miră portarul. Cine vi le-a pus?” „Cun, cine? Trustul Alimentației Publice! Și era cald, proaspăt și cu muștar!” Portarul rîde cu hohote. Rîdem și noi, dar vorba cum găsim coloana? „Pe unde au luat-o?” „Pe acolo!” O luăm pe acolo dar găsim de fabrici, numai fabrica lui frate-meu, nu. Oamenii din serviciul de ordine nu ne știu:

In timp ce în marea majoritate a întreprinderilor se extinde mecanizarea și automatizarea producției, mai sînt unități în care există o slabă preocupare pentru această problemă

strategie

În fața barajului de la Bicaz,
cu prilejul umplerii lacului de
acumulare.

„Vă rugăm, nu intrați în coloane! Treceți pe trotuare!” Ne apropiem de Calea Victoriei. Frate-meu e fierț: „Să vezi că n-o să putem defila. La anul fiecare defilați pe contul vostru. Nu vă mai iau!” Mergem pe trotuar plouați și privim cu jind la cei din coloane care, veseli, scandează lozinci, cîntă și poartă tablourile frunțașilor.

Deodată, lui frate-meu îi vine o idee: „După mine!” Intrăm într-o stradă laterală. Ne încolonăm cîte trei. Sîntem șase rînduri. O pornim în pas cadentat și vrem să ne facem loc între două coloane. Un tovarăș din serviciul de ordine se apropie: „Cine sînteți, oameni buni?” Eu rostesc cu jumătate de gură, așa cum am convenit cu frate-meu: „Cooperativa meșteșugărească, unitatea nr. 2 și creșa!” Dar mama se proțăpește în față: „Ba nici o cooperativă! Sîntem familia Popescu. Doi bătrîni pensionari, cinci feciori muncitori cu cinci neveste muncitoare și creșa! Ce, nu-i voie?” Omul zîmbește: „Poftiți!” Oprește o clipă în loc coloana din spate, ca să putem intra noi. Tovarășul din serviciul de ordine merge lîngă frate-meu cel mare. „Ghinion — spune frate-meu. Ne-am rătăcit de-ai noștri și n-am găsit coloana!” Celălalt îl bate pe umăr: „Ba nu v-ați rătăcit de loc! În coloana asta uriașă nu sîntem între ai noștri?” Frate-meu zîmbește mulțumit: „Așa e!”

Coloana fără sfîrșit pășește în cîntec și veselie înainte.

SADI RUDEANU

Ziua țării mele

Urcă-n scară spre țării
Nesfîrșite schele,
Azi e cea mai mare zi:
Ziua țării mele.

I-au ieșit frunțașii-n spor
Spre întîmpinare,
Șarjele voinței lor
Clocotă-n cuptoare.

Sar de-acolo în scînteii
Grafice de stele
Pentru preaslăvirea ei,
Zilei țării mele.

Cu penișele de plug
Peste cîmp, tractoare,
Umplu-n slovă de belșug
Foi de depărtare.

Convergent scriu către zări
Plugurile grele,
În miriști, felicitări
Zilei țării mele!

Dac-ar fi Bicazul plin
Numai cu Tîrnăvă
Tot ar fi cam prea pușin
Întru-această slavă!

CONSTANTIN OTTESCU

— Privește, puiule: încă un baraj... care deschide calea spre lumină!

Desen de A. POCH

Electronica

ATENȚIUNE! LA AL CINCILEA SEMNAL VĂ VOM PREZENTA

Reportaj de I. AVIAN

Pînă la începerea concertului ne mai despart cîteva minute. Sala Ateneului e ticsită de lume. Bărbați și femei elegante. Mulți în haine de seară. Spectatoarele în rochii lungi de lamă, iar în picioare pantofi „cui”. Eu, într-o superbă pijama de mătase în dungi și cu papucii în picioare, mă frămînt nerăbdător, pe scaun.

Apare dirijorul. Se aplaudă. Din sală răzbesc voci: „Bravo! Bravo!”

„Ia polonicul deoparte, că-mi

putezi pijama! — răzbește și vocea mea. Nimeni nu spune nimic. Nici n-ar putea să-mi spună. Ei sînt în sala Ateneului, eu în sufrageria locuinței. Ei în fața scenei, eu în fața radioului.

Concertul a luat sfîrșit. Spectatorii se îndreaptă spre ieșire. Unii urcă în taxiuri, alții în autobuz, alții în tramvai. Eu urc în pat. E plăcut să te întinzi în pat după ce ai luat parte la un spectacol. Simți cum adormi pe nesimțite, învăluit în Simfonia a IX-a. Ah! Dacă n-ar pătrunde pînă aici zgomotele de la bucătărie să-mi tulbure reveria. Afurisit polonic!

Scena povestită mai sus, pentru mulți dintre cititorii noștri nu are nimic nou. Momente asemănătoare s-au petrecut, pesemne, de sute și sute de ori. Pentru mine însă tabloul este nou pentru că acest tablou, urmărit cu ochii minții, s-a desfășurat în fața radioului „Enescu”, cel mai nou, mai elegant și mai modern aparat de radio produs de uzinele „Electronica”.

Întîmplarea de mai sus am anticipat-o cu foarte puțină vreme. În octombrie, aparatele „Enescu” vor fi în magazine! Șase lungimi de undă, cutie de nuc, reglaje de ton, bandă de U.K.W. și patru difuzoare! Patru! Bucuria vecinilor din jur...

Din trei în trei minute

După părerea mea, „Electronica” este cea mai muzicală întreprindere din țară. Cel care nu crede, să pătrundă, spre convingere, în hala de asamblare a aparatelor de radio. Muzică! Mie, cînd am intrat aici, mi-a venit așa, să joc, să dansez. M-am apropiat de o masă

și m-am adresat unei tinere: „Vă rog să-mi acordați acest tango”. Ea a lăsat, sentimentală, șurubelnița din mînă și mi-a răspuns: „Imposibil, pînă la două și jumătate sînt în producție”. Și am plecat în ritm de dans mai departe, în lungul benzii rulante. Pe parcursul acestei benzi, aparatul de radio, pornind de la forma lui primară, un simplu șasiu metalic, ajunge la capătul celălalt al benzii, după 40-50 de operații, să capete forma sub care dumneata îl cumperi de la magazinul „Victoria”.

Am asistat la asamblarea aparatului la baterie, „Hora”. La fiecare trei minute iese un aparat. Asta nu mai e horă! E învîrtită! Oamenii mînuiesc piesele cu o asemenea precizie și iuțeală de parcă ar lucra în ritmul „Garofiței” lui Mălineanu: „...și una, și două, și patruzeci și nouă... Nu-i vorbă, „și una, și două” se mai întorc uneori îndărăt la bandă, fiindcă sînt trei controale tehnice de calitate. Și au o ureche controloriiăștia tehnici, de te uimesc, nu alta!

Dacă ați vedea dumneavoastră din cîte piese e alcătuit un aparat, v-ar cuprinde amețeala. Pînă să ajungă la urechile dumneavoastră „Hamlet”, de pildă, trebuie să treacă prin vreo cîteva zeci de condensatoare, prin vreo 60 de sîrmușițe, prin cîteva transformatori, apoi, sârmanul de el, trebuie să se strecoare printr-un magnet și prin cîte și mai cîte șuruburi și piulițe...

Simfonia cifrelor

Biografia întreprinderii „Electronica” poate fi înscrisă lapidar în trei date. 1949: 10 000 aparate;

1959: 167 000 aparate; 1965: 300 000 aparate! Dacă le recitești bagi de seamă că astea nu-s cifre, sînt o melodie! O simfonie! Le mai recitești o dată și simți cum devii muzician. Uite, eu, care nu mă pricep la muzică de fel, cînd spun 300 000 parcă aș cînta o simfonie. Bineînțeles, o simfonie neterminată, fiindcă n-o să ne oprim la 300 000! Oamenii-s harnici și pricepuți. Mă întreb chiar de ce compozitorii noștri, care au închinat atîtea melodii lunii, stelelor,

cerului senin, cerului plumburiu, cerului azuriu, cerului argintiu, cerului și lunii, lunii și cerului, nu s-au gîndit să dedice o melodie unei fete (fiindcă aici lucrează foarte multe fete) constructoare de aparate de radio. La urma urmei, datorită muncii ei melodiile compozitorilor sînt difuzate în cele patru zări. Și dacă le-ați cunoaște pe fetele de aici! Frumoase, vorba cîntecului: „Cele mai frumoase fete, măi, măi, măi, unde oare le-nțîlnești? La Bucu-

rești!” Și „Electronica” unde se găsește, mă rog? Nu la București? Păi atunci? Se poate? Măi, măi, măi...

Calificare pe locul de producție

În dimineața cînd am pășit pragul fabricii „Electronica” eram un profan în ale electrotehnicii. Mă pricepeam la potențioetre, la difuzoare și la transformatori atît cît se pricepe bunică-mea să cînte din buciom. Tot ceea ce știam despre un aparat de radio se rezuma la faptul că el poate fi cumpărat în 12 rate lunare. Spre prînz însă, cînd am părăsit fabrica, aș fi putut să mă prezint la examenul de diplomă pentru titlul de inginer radiofonist. Nu știu dacă aș fi luat examenul chiar în prima sesiune, în orice caz, dacă mai vizitam fabrica de două-trei ori, în sesiunea de toamnă treceam precis. Acum știu că la atelierul de condensatoare fixe cu hîrtie se fabrică condensatoare fixe cu hîrtie, că la atelierul de impregnare se impregnează, că la atelierul de potențioetri se fabrică potențioetri, că la atelierul de transformatori se fac transformatori! E limpede, așadar, că nici cel mai sever profesor n-ar izbuti să mă zăpăcească în asemenea hal încît să-mi răspund că la atelierul de fabricat condensatoare se fabrică potențioetri! Și, în definitiv, chiar dacă ar încerca să mă încuie i-aș răspunde: „Tovarășe profesor, nu știu în care atelier se fabrică fiecare piesă anume, știu însă că majoritatea pieselor se fabrică acum la noi în țară!”

Ce ziceți? Grozav răspunsul! Dar parcă mai grozave sînt rezultatele.

Cîte-n lună și în rafturi

Dumneavoastră ați știut că „Electronica” produce și combine? Ele au însă o mică particularitate: nu seceră și nu treieră. Cîntă! Ca să vedeți ciudățenie! Combina fabricată la uzinele „Semănătoarea” stă pe cîmp și muncește din zori pînă-n seară, și combina de la „Electronica” stă în casă și cîntă din seară pînă-n zori. Ea e compusă dintr-un picup, un aparat de radio și un magnetofon. Și pentru că la o muzică bună e plăcut să bei și un vin bun, combina e prevăzută și cu un bar... Ascultă un cîntec, bei un pahar, mai ascultă un cîntec, mai bei un pahar; cum s-ar spune, îl ai pe Malagamba și „Parcul trandafirilor” înghesuiți într-o mobilă de 1/2...

Pentru cei care preferă aparatele mici, portative, „Electronica” le-a oferit „Sportul” cu transistori. Aparatul „Sport” are mărimea și forma unei poșete de damă. Nevesti-mi, de cum a văzut poșeta, i-a plăcut enorm și a propus și o inovație: în locul bateriei să fie introdusă o cutie de pudră și în locul transistorilor un ruj de buze... Cu alte cuvinte, în timp ce se pudrează și se rujează, poșeta să-i cînte „Buona sera signorina”. Eu i-am sugerat un alt sistem, mai practic: aparat gen sacoșă. Se duce la piață, tîrguiește zarzavaturi și în vremea asta sacoșă-i cîntă „Foaie verde și-un mărar”... Sau, cine știe, în cîrînd îmi voi cumpăra un magnetofon — care va fi produs, evident, tot de „Electronica” — ultramodern, cu turație mică și cu turație mare. La turația mare o s-o imprim pe nevastă-meă... Pe chestia asta am și avut o discuție. Ea ar vrea să conecteze banda la clanța ușii și cînd o să vin acasă noaptea, tîrziu, magnetofonul să se declanșeze și să transmită auto-

mat: „La ce ședință ai fost pînă la ora asta?!”

Am părăsit întreprinderea cu inima plină de bucurie, de radiouri și de magnetofone. După cîteva zeci de metri, am întors capul. Antena fabricii se înalța sus, sus, asemenea unui grafic.

Un grafic de succese realizate într-un timp atît de ultracurt. Păi, cum să nu te bucuri pe toate lungimile de undă?..

Și cu aceasta, emisiunea noastră s-a terminat.

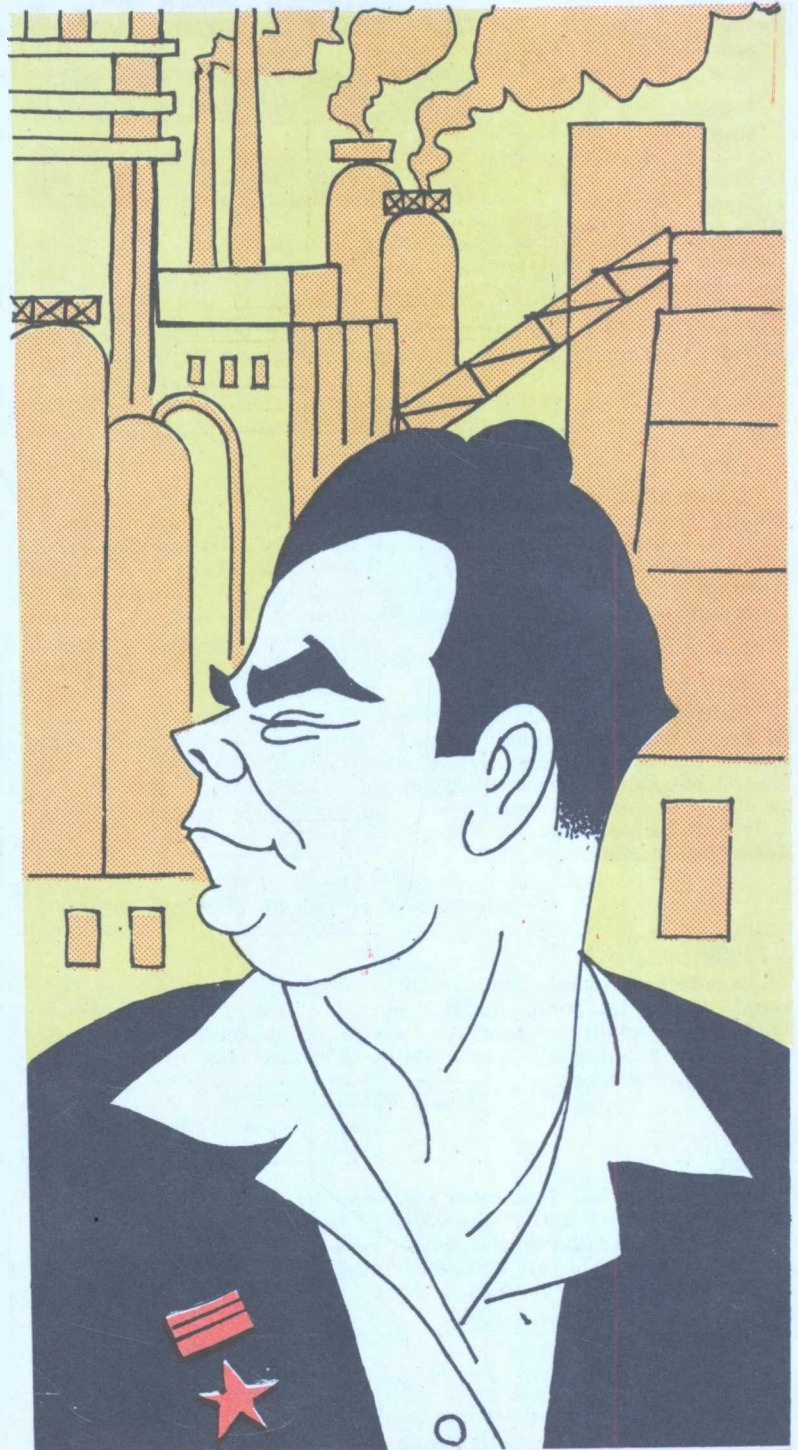

Teribil și invidiez pe poeți. Ce plăcut e să fii poet. Stai cuminte în casă, la masa de scris. Afară e noapte, liniște! Deschizi larg fereastra și în casă pătrunde raza lunii, parfumul florilor de tei și, deodată, apare muza! O fecioară cu crini în plețe, înveșmîntată în văluri diafane, care îți mîngîie cu mina catifelată fruntea boltită. Iar tu cînd rimezi „trandafir“ cu „kefir“, minacatifelată îți dă una peste gură și hop, îți vine în cap rima potrivită: „zefir“! Asta zic și eu muză. Să tot faci poezii! Pe cînd muza mea e tunsă cu castronul, are un metru optzeci, poartă jupon tip „Pompadour“, tocuri tip creion și caută un „tip“ să se mărite. E o vecină! O cheamă Angela și are sprîncene de diavol! A dat examenul de stat anul trecut, a devenit inginer zootehnician și nu vrea să plece unde a fost repartizată! Vrea să se mărite cu un „buletin de București“ și apoi să ceară un post în București! Pînă atunci și-a găsit încă trei prietene de același gen și toată ziua joacă pietre. Ferestrele noastre sînt alăturate și dacă deschid fereastra, seara, cînd scriu, cu gîndul că poate se rătăcește și pe la mine o muză, care era surplus de contingent la poeți, aud șoapte poetice de felul ăsta: „Jucăm cu „buli“. Buclă mare! Buclă mică! Monocolor! Bicolor! Hand! Joker!“ „Joker“ e ceva bun, pare-se, la rummy cu pietre, fiindcă toate rîd și se bucură cînd au „Joker“. Dar la poezie n-ajută. Într-o seară n-am mai putut răbda și, după ce i-au plecat prietenele, am strigat-o la fereastră:

— Dudaie Angela!
— Da?
— Dudaie Angela, nu vîi puțin la fereastră să mai schimbăm o vorbă?
Vecina a apărut zîmbitoare la fereastră:
— Ce-i, vecine?
— Uite despre ce e vorba! Matala știi că eu sînt un fel de scriitor!
— Textier!
— Văd că și matala citești „Contemporanul!“ Textier să fie! Oricum, scriu ba una, ba alta. Și mi-ar trebui și mie o muză.
— Bine, dar dumneata ești în-surat!
— Adevărat, dar nevastă-mea e ocupată. Are servicii! Acasă, cînd vine, gătește, vîruiește. N-are timp ea de astea.
— Și atunci?
— Atunci vreau să fii muza mea!
— Vai, tovarășe poet! Mă simt foarte flatată! Numai să reușesc să te inspir!
— O să reușești! Sînt sigur! Doar noi ne pricepem la muze!
— Și ce trebuie să fac?
— Nimic! Deocamdată să-mi răspunzi cînstit la cîteva întrebări și pe urmă îți spun eu dacă ești bună sau nu de muză.
— Îți răspund cu plăcere!
— Spune-mi, te rog, ce meserie ai?
— Inginer zootehnician.

— Asta-i ceva cu animale, nu?
— Da!
— Și unde lucrezi?
— Nicăieri.
— De ce?
— Păi, trebuie să mă duc la țară. Acolo sînt animale.
— Și de ce nu te-ai dus?
— Las-că ajung vițeii boi și fără mine! Eu vreau să stau în București!
— Atunci de ce te-ai înscris la facultatea asta?
— Păi facultatea e în București!
— Adevărat! Și acum ce ai de gînd?
— Stau cu tata și cu mama pînă mă mărit cu unul care are servicii în București.
— Îl iubești?
— Pe cine?
— Pe „unul din București“.
— Nici nu-l cunosc încă! Dar dau eu de el!
— Și pînă atunci ce faci?
— Joc pietre! Mă plimb! Merg la cinema! Ei, sînt bună de muză?
— Încă nu știu! Deocamdată merge bine. Mai departe! De cînd stai acasă?
— De un an!
— Mai cunoști ceva din meserie?
— Știu ceva de aftă!
— Ce-i aia aftă?
— O boală!
— De animale?
— De găini, de cai!...
— Dar găinile nu au aftă!
— Nu? Păi ce, merge după ele?
Tanti Zamfira are aftă!
— Și?
— Nimic! E bolnavă! Și nenea Lică e necăjit!
— De ce?
— Nu poate să mînnince.
— Cine? Tanti Zamfira?
— Nici tanti Zamfira, că are limba cu bășici, și nici nenea Lică, fiindcă tanti Zamfira nu-i face supă!
— De ce?
— E bolnavă. Are aftă!
— Și altceva, ce se învață la Facultatea de zootehnie?
— Multe, dar am mai uitat!
— Despre oi se învață?
— Da!
— Ce?
— Ce fac oile, despre lînă, despre...
— Despre lapte de oi se învață?
— Cred că da!
— Și despre brînză de oi se învață?
— Nu mai țin minte! Brînză e sărată!
— Și?
— Tanti Zamfira n-are voie să mînnince brînză. Are aftă! Despre aftă se învață. Sînt bună de muză?
— Încă o întrebare: despre „rummy“ se învață?
— Rummy se învață ușor! Dacă te uiți de două-trei ori...
— Tanti Zamfira știe „rummy“?
— Nu știu!
— Dar ce știi?
— Despre aftă. Tanti Zamfira are aftă. Sînt bună de muză?
— Da!
Aceasta este muza mea, Angela! Zootehniciană care stă acasă și așteaptă să se mărite cu un bucureștean. Și dacă dialogul vi se pare stupid, n-am ce face. Asta mi-e muza și eu nu sînt decît un textier, așa că, fără pretenții, vă rog!

RADU STĂNESCU

OȚELARUL ȘTEFAN TRIPȘA,
cel mai tînăr Erou al Muncii Socialiste.

UN ACTORAȘ NEMULȚUMIT

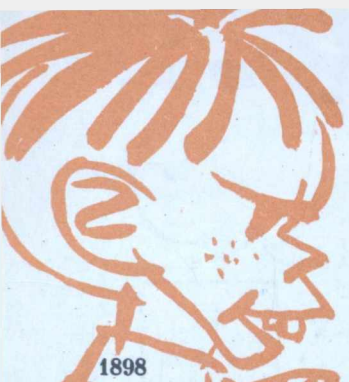
*La teatrul unde-a fost repartizat
S-a pomenit (el, tînăr de ispravă!)
Că-i titular în rolul de port-tavă,
Adică trece-așa, neobservat.*

*De-accea, cu o mutră foarte gravă,
S-a ridicat în plen și-a protestat
Cerînd să fie mai utilizat
Că altfel are dreptul la gilceavă!*

*— Cred că un tip de intelectual
Ar fi, de pildă, rolul ideal
Pe care am curajul să vi-l cer.*

*...Și întrebat anume ce propune
L-am auzit (și l-am văzut!) că spune:
— Păi, într-o piesă de-ale lui... Homer!*

STELIAN FILIP

M I C U L
R O M A N
A L U N U I
„MARE ROMÎN“

1898

Scumpe vere, mă bucur nespun că familia noastră, eminente agricolă, și-a îngroșat rîndurile prin venirea pe lume a recentului tău băiețaș. Trebuia să spun că el și-a dovedit din plin patriotismul, născîndu-se tocmai în aceste timpuri cînd scumpa noastră țărișoară are nevoie de cit mai mulți simpatizanți cu partidul liberal, care s-o salveze. Urez noului născut mulți ani și multe hectare de teren arabil!

(Cuvîntarea unui invitat la botezul lui Raoul Popesco-Urლატი)

1906

Dentistul diplomat I. Ionescu-Plombă, de pe Strada Mare nr. 20, anunță pe onorabili săi concetățeni care și-au lăsat cu toată încrederea molarii, caninii și incisivii cariați pe seama apreciatului său clește, că deocamdată nu mai primește clienți noi, fiind ocupat cu danturile colegilor de școală ai lui Raoul Popesco-Urლატი, fiul marelui moșier cu același nume, dar cu prenumele Georges.

(Reclamă publicată în ziarul „Imparțialul cinstit“)

1913

Pentru felul cum înțelege să facă educația elevilor, propun ca dl Bemol Diapazon, profesor de muzică la Liceul din Orășeni, să fie numit director în același loc. Fostului director ar trebui să i se repartizeze catedra de științe naturale vacantă la Tg. Frumos, ca pe viitor să nu mai contrazică pe eminentul elev Raoul Popesco-Urლატი cînd scrie la teza de geologie că cea mai prețioasă piatră este Jokerul de la rummy.

(Referat prezentat Ministerului Educației Naționale de către secretarul general al ministerului)

1920

Consiliul profesoral al universității de științe oculte din Maracaibo acordă studentului român Raoul Popesco-Urლატი diploma „Magna cum laude“ în specialitatea telepatie magică, deoarece la examenul de absolvire a ghicit gîndurile decanului că această instituție așteaptă o subvenție de la el.

(Extras din foaia matricolă a studentului Raoul Popesco-Urლატი)

1930

În ședința de azi după-masă a Camerei deputaților a luat cuvîntul deputatul liberal Raoul Popesco-Urლატი pentru a răspunde opoziției. Textul integral al discursului nu se trece în prezentul proces-verbal deoarece dactilografa care bate dările de seamă ale dezbaterilor este o domnișoară de bune condiții.

(Din stenograma unei ședințe a Camerei deputaților)

1935

Stimate domn! Sînt un tînăr boxer dornic să urce rapid în ierarhia pugiliștilor, dacă nu mondiali sau cel puțin europeni, măcar indigeni. De aceea îndrăznesc să vă rog a mă antrena pentru viitoarele meciuri,

dîndu-mi seama de cunoștințele dv. în această materie din modul cum conversați cu muncitorii fabricii ce cu onoare conduceți.

(Scrisoare găsită în cutia poștală a vilei lui Raoul Popesco-Urლატი)

1938

Noi, Raoul Popesco-Urლატი, director general al apelor de pe uscat, avînd în vedere oferta fabricii „Raoul Popesco-Urლატი“ pentru furnizarea de clanțe la toate ușile sediului Direcției generale la prețul de 25 lei bucata și țînînd seama că noi am prevăzut în bugetul Direcției generale și un fond de clanțe, dispunem comandarea a 250.000 (în cifre și litere) bucăți, că după viitoarele alegeri s-ar putea să vină director general un om fără pic de milă față de ușile sediului.

(Decret)

1942

Făcîndu-și cu abnegație datoria față de țară, maiorul în rezervă Raoul Popesco-Urლატი este decorat pentru rana căpătată în timp ce lupta eroid să deschidă o cutie de conserve. Totodată, stăpînul casei unde el era cazat este trimis în fața Curții marțiale pentru că i-a pus la dispoziție un cuțit prea tăios, cu scopul ca să atenteze la viața maiorului.

(Din arhiva unui regiment de infanterie)

1946

Cu onoare vă rog să modificați rolul meu din registrul de impozite, în sensul ca în loc de moșier să fiu trecut fermier model, deoarece recenta reformă agrară mi-a reformat peticul meu de 1200 ha teren arabil într-o parcelă de numai 50 hectare, din care îmi întretin familia formată din soție și organizația liberală din localitate.

(Petiție depusă de Raul Popescu, fost Raoul Popesco-Urლატი)

1949

Onorat tribunal! Clientul meu se află în fața dv. sub acuzația că nu și-ar fi lucrat ferma model. Dar dv. trebuie să țineți seama că el nefiind țăran, ci doar fost agricultor, nu se pricepe la asemenea munci care înainte i le făceau cei cîteva sute de țărani, în baza situației lor rurale. Inculpatul nu a mai angajat oameni la lucru, deoarece el niciodată n-a înțeles să exploateze munca altora. Faptul că a încercat să dea niște bancnote de diferite mărimi celor veniți în control n-a fost o tentativă de mituire, clientul meu vrînd numai ca respectivii să-i schimbe bancnotele.

(Pledoarie din procesul intentat lui Raul Popescu, proprietarul unei ferme model... de părăgînire)

1954

În orașul dv. va avea loc azi extraordinara reprezentație de gală a maestrului Raul, doctor în științe oculte, care ghicește onor publicului ora exactă după stele (dacă-i noapte) și după soare (dacă-i matineu).

(Afiș lipit pe străzile unor localități din țară)

1958

Caut un aparat de radio care să-mi spună precis, prin vocea unui anumit continent de peste Ocean, cînd voi redeveni marele român eminentamente agricol.

(Convorbîrea lui Raul Popescu cu un prieten intim)

1960

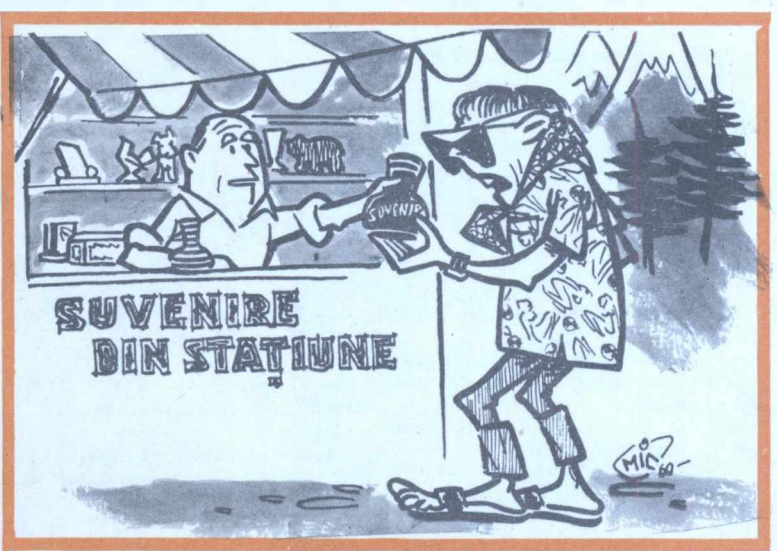
Vînd aparat de radio cu trei lungimi de undă, din care cea scurtă uzată de pomană la maximum. Deoarece nu vreau să aflu vecinii despre decesul speranțelor mele, întrebați de Raul Popescu și nu... Urლატი.

(Anunț pe un stîlp de telegraf)
V.D. POP A

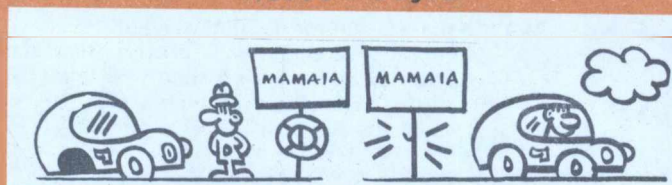

La unele cooperative de încălțăminte se greșesc adeseori comenzile.

— Ce mă fac?.. E cu 2-3 numere prea mare!!
 — Plățiți o mică diferență, și îi puteți lua!!.
 Desen de PAUL ȘERBAN

COSMOPOLITUL: — Aș prefera un suvenir de import!
 Desen de M. CAPĂȚĂ

Agencia URZICA-ȘTIRI

Agencia „URZICA-ȘTIRI” comunică o veste primită de la tov. Gavrea Moise din comuna Maipod, raionul Agnita.

S-a adus vin!

La bufetul din comuna Arefu, raionul Curtea de Argeș, s-a pus în vânzare un vin turbo-turbulent. Cu acest prilej bufetul a fost vizitat la ora 9 dimineața atît de tovarășul președinte Bădescu Alexandru, cît și de secretarul sfatului comunal, tov. Oțelea Victor, care au degustat licoarea pînă la orele 15, cînd, terminîndu-se (nu vinul) programul de lucru al sfatului, au plecat de la bufet direct acasă, întrucît dinșii nu fac ore suplimentare.

A doua zi, tovarășul Bădescu a absentat de la sfat, fiind, pesemne, sfătuit de soție să stea în pat pînă își revine de-a binelea. Tovarășul secretar Oțelea fiind mai... tare ca vinul, a plecat de acasă și a intrat la un tînăr amic, unde a bătut țuică bătrînă doar cîteva ore. În timpul absenței lor de la sfat, treburile au fost temporar suspendate. Tot temporar a fost suspendată și eliberarea de bonuri pentru cumpărarea de oi. Din acest motiv... temporar, cumpărarea a patru oi pentru care venisem în Arefu, trimis de G.A.C.-ul unde lucrez, a suferit o aminare de două zile, ceea ce mai bine suferea vinul și nu oile. Așadar, vinovat de prelungirea șederii mele în comuna Arefu este vinul de la bufet, care fiind lipicios n-a mai lăsat conducerea sfatului să se... ridice de pe scaun și să vină la servicii unde o așteptam cu oile necumpărate, cu delegația depășită și întrebam mereu pe sătepi:

— Ce-i cu președintele și cu secretarul? Tot nu vin?

Și-mi răspundeau:

— Ba... vin! De-ai-a nu vin!

Noutăți din Panificație

Cea de-a doua știre ne-a sosit de la tov. Perianu Gheorghe din Reșița, str. Barzava 2.

În orașul Reșița funcționează o fabrică de piine care produce piine de două... culori. Albă și neagră. Piinea neagră însă nu satisface gustul consumatorilor deoarece cînd îi acră nu-i coaptă, cînd îi necoaptă nu-i... acră și cînd e și acră și necoaptă nu-i... gustoasă.

În problema piinii produse de brutăria din Reșița se pare că maistrii cocători nu se prea... frămîntă, iar maistrii frămîntători nu au... copt încă regulile de fabricație a piinii. De aceea—încheie știrea tovarășul Perianu — n-ar fi rău ca direcțiunea Întreprinderii producătoare de piine din Reșița să rețină, dacă nu toate cele arătate, cel puțin... miezul.

Anunț

Aduc la cunoștința publicului că unitatea nr. 22 „Metalocasnica” din București nu argintează obiecte metalice care se pot arginta, nici obiecte din lemn care nu se pot arginta. Unitatea nr. 22 „Metalocasnica” preia însă spre argintare obiectele pe care doriți să le argintați, executînd în condiții optime completarea bonului de primire. Obiectul depus se înapoiază ulterior neargintat, cu recomandarea sinceră să fie dat unei unități care argintează; sau gata argintat de către o altă unitate căreia unitatea 22 i-a dat piesa respectivă, de unde a luat-o după ce lucrarea a fost executată.

Lămuriri suplimentare puteți obține de la mine. Eu sînt posesor al unei piese date spre argintare unității 22, care mi-a restituit-o, după numai 60 de zile, argintată de către o unitate specializată, fapt pentru care anunț că nu știu de ce unitatea 22 primește comenzi pe care nu le poate efectua. Dacă numai din plăcerea de a face bon, să anunțe! Ca să știe publicul, care vine la... argintat, că aici nu se execută decît... bonul.

Dan Fortunescu

București, str. 13 Septembrie 227
pt. conf. M. DAN

„POLITEȚE”

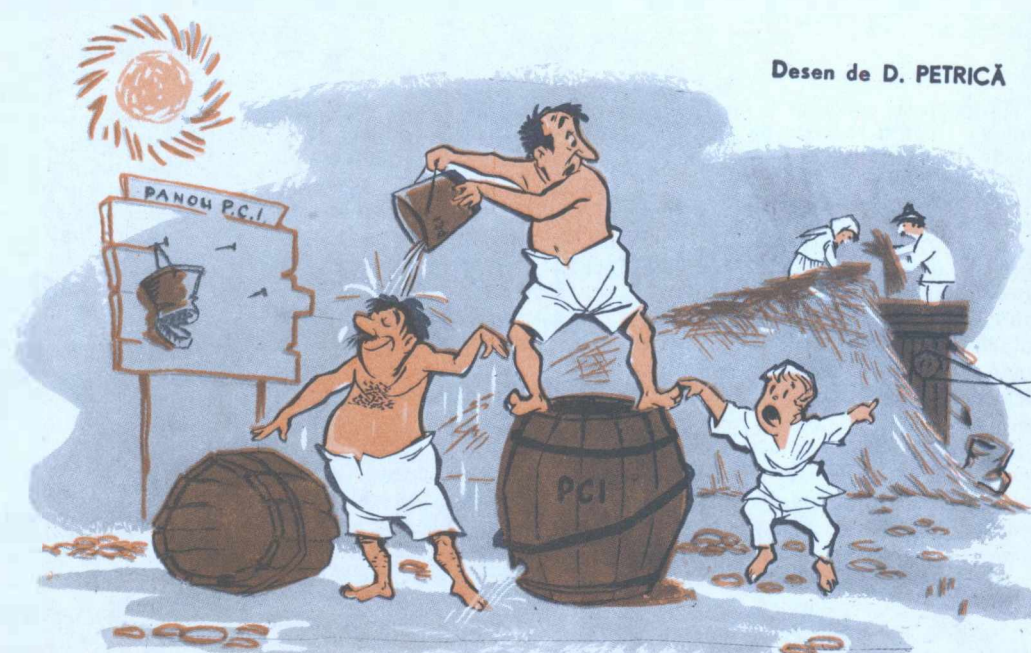
— Cum vă numiți? Aha! Îmi pare bine. (Și totuși mă gîndesc că-mi pare rău Că nu l-am cunoscut la timpul său Să-l fi tratat așa cum se cuvine).

— Desigur, nu sînteți un fitecine. (De fapt e un sinistru nătărău Cu dibăcii abjecte de lingău Și fără nici o umbră de rușine).

— O, da, desigur, mi-a făcut plăcere, Puteți veni oricînd. La revedere! Și i-am strîns mîna surzînd tembel.

Și uite-așa o fac pe încîntatul, Deși mi-e scîrbă groaznică de el (Dar parcă mult mai mult de subsemnatul).

MIRCEA PAVELESCU

— Nene, nene, nu prăpădiți apa! Dacă se încinge vreun foc?
— Păi, noi ne-am încins!

Gustul zahărului cuban, pentru monopolistul american.

MISTER JOHN LEIADEBUN CITEȘTE ZIARUL.

Mister John trînte ziarul cît colo și sări ca ars din foto
său confortabil:

— Senzațional! Fantastic!! S-a descoperit!!!

— Ce s-a mai descoperit senzațional, că doar America
descoperită demult?! — se miră missis Batty, soția.

— Ce știi tu! S-a descoperit ce caută belgienii în Congo

— Asta e bine.

— Cum?

— E bine că, dacă pînă acum acest lucru a stat acoperit
acum s-a descoperit. Eu cred că pînă la urmă, încet-încet,
să se descopere toate.

— Ascultă, darling, nu cumva să vorbești d-astea de f
cu străini, că dăm de belea. Eu ziceam că s-a descoperit ce
colonialistii belgieni în Congo.

— Și ce fac, mă rog?

— Împlinesc voia domnului.

— A domnului Herter?

— Ce tot vorbești acolo? Belgienii împlinesc în Congo
voia providenței, și acest mare lucru l-a descoperit însuși mi
trul belgian al armamentului.

— Bravo lui: dacă nu descoperea, te pomenești că nu af
congolezii ce fac colonialistii belgieni în țara lor!

— Nu crezi? Scrie negru pe alb, în declarația ministru
belgian: congolezii sînt un popor care a fost lăsat în se
Belgiei.

— Norocul lor că există Belgia pe lume! Altfel te pomene
că rămîneau congolezii în seama nimănui!

— Asta nu se poate, că doar și numele spune: Congo Belgi
Se vede cît de colo că Congoul a fost de la început făcut pen
belgieni! Doar vezi pe toate atlasele Congo Belgian și nicăi
nu vezi Congo Congolez.

— Atunci congolezii ce mai vor?

— Auzi, nici mai mult nici mai puțin decît Congo Belg
fără belgieni!

— Se poate admite una ca asta?

— Depinde. S-ar putea admite, de exemplu, să plece b
gienii și să vină în loc americanii. Cred că ai noștri nu se cra
ponează neapărat de Congo Belgian. Ar fi de acord și cu Cor
American. Ar fi chiar bine, pentru că, știi, noi, american
sîntem pentru libertate.

— Și congolezii ce zic? Cum e mai bine?

— Ei zic că e mai bine așa cum e mai rău pentru noi: v
un Congo cu adevărat independent.

— Va să zică și ei sînt pentru libertate!

— Sssst! Să nu te audă vecinul, că o pățim!

Și mister Leiadebune se pitulă sub pat, să citească ac
ziarul, departe de gura și ochii indiscreți ai soției.

V. PIȚIC

Străbătînd „Mersul”

Dintre toți cunoscuții mei nu știu pe vreunul să nu aibă nevoie măcar de cîteva ori pe an să consulte „Mersul trenurilor”. E mare lucru ca înainte de a pleca la drum să-ți arunci privirea pe o serie de cifre și să afli la repezeală cînd îți pleacă trenul de care ai nevoie, cînd ajunge la destinație sau cîte minute staționează în gara cutărică. Și așa cum toți cunoscuții mei au nevoie de „Mersul trenurilor”, am și eu. Zilele trecute am cumpărat noul „Mers”, de la Biroul Oficial de Voiaj. Seara, acasă, am început să-l frunzăresc. M-am uitat mai întîi la tabelul localităților balneo-climaterice, apoi la adresa unor agenții C.F.R. și pe urmă, o dată și bine, la... nevastă-mea, care îi tot dădea zor cu: — „Mai lasă „Mersul” și du-te de te culcă!” După ce am restabilit liniștea, am

reluat studiul vremelnic întrerupt. De altfel, acum se creaseră toate condițiile. Pînă și crainica de la postul de radio mă susținea, recomandînd cu căldură vecinilor să nu deschidă prea tare aparatul la această oră, cînd unii se odihnesc sau studiază.

Chestia cu „studiază” era probabil aluzie la mine.

Iată-mă ajuns la pagina 155. Găsesc aici un cartonaș dreptunghiular pe care scrie cu litere vernil-albăstrui următorul anunț: „Petreceți concediul călătorind cu trenul”. Asta nu știam. Imi sînt foarte cunoscute anunțurile: „Petreceți concediul la mare” sau „Petreceți concediul la munte”. Mai cunosc un anunț lansat de o mătușă de-a mea special pentru subsemnatul: „Petreceți concediul la

mine” sau cel lansat de o altă mătușă, tot pentru subsemnatul: „Petreceți concediul la tine”. Atît. Anunțul din „Mersul trenurilor” este însă o invitație cu totul originală. Te îmbie ca imediat după ce ți-ai luat concediul să-ți cumperi un bilet, să pleci la gară, să te sui în vagon și, după ce o pornește trenul, să nu mai cobori decît o dată cu expirarea concediului. Asta înseamnă să stai în tren 2-3 săptămîni. În asemenea caz, fericite de acei care fiind în concediu rămîn acasă și nu înțeleg să... petreacă.

Privesc pag. 177. E aici o fotografie reprezentînd o casă de la țară. Sub fotografie scrie laconic: „Vedere din regiunea Pitești”. De fapt e o autentică „Vedere din comuna Chiojdul Mic, regiunea Ploiești”, văzută... din București, la Muzeul satului, cu ocazia de-

plasării fotografiei în... țară, cu troleibuzul 82 pînă la prima stație după Arcul de triumf.

La pagina 235 altă surpriză. Se află aici o fițuică volantă intitulată „Erată”. În ea sînt enumerate o serie de modificări pe care curiozitatea m-a făcut să le examinez. Într-unul din rîndurile „Eratei” se spune: „La pagina 201, în tabela 31 tr. autocursă 2 325 pl. din Tâlmăciu la 7,23 și sos. în Sibiu la 7,48, iar tr. auto-pers. 2 053 pl. din Tâlmăciu la 15,26 și sos. în Sibiu la 16,00”.

Se înțelege deci că în tabela 31 de la pagina 201 cursele respective sînt prevăzute la alte ore. Deschid „Mersul” la pagina 201. Caut autocursă 2 325. Nici urmă. Caut auto-pers. 2 053. Nici atît. Situația e deci limpede. S-a omis să se menționeze în „Erată” că cele două

Cerere

Către Clubul mincinoșilor
din orașul Burlington-S.U.A.

Mult prea stimată mister președinte,
Eu, subsemnatul Jimmy O' Connor,
Vă rog să fiu admis de-aci-nainte
Ca membru-n Clubul mincinoșilor.
Drept mincinos, mi-am câștigat renume
Pe cînd eram un simplu ghemotoc.
Doriți dovada? Am venit pe lume
Cu două luni 'nainte de soroc.
Iar după cîțiva ani, fîrdîndoiată,
N-am socotit un fapt întîmplător
Că fiecare mă numea la școală
Baronul Münchhausen-junior.
Și cîpătînd mereu dexteritate
În a turna minciunile de zor,
Acuma-n orișice societate
Mă-ntreabă toți de nu sînt vîndător.
Această întrebare eu, firește,
O cred normală azi, deoarece
Cînd mint, chiar supă care clocotește
Pe loc se și transformă în parfaiț.
De-aceea sper că îmi veți accepta
Primirea-n clubu-acesta uriaș,
Că numai astfel voi putea intra
Redactor la ziarul din oraș.

Jimmy O' Connor

Consiliul decide: Nu admite
Ca membru-n club pe candidat,
Deoarece în cerere și permite
Să dea motivul cel adevărat!

VICTOR TEODOR

CORPUL DELICT

- L-am prins cu o ALBĂ!..

Desen de RIK AUERBACH

ÎN CÎTEVA RÎNDURI CARE TE PUN PE GÎNDURI

Un fapt divers: la Paris a încetat din viață deputatul independent Pecastaing, care la alegerile din 1958 pledase cu inflăcărare în fața alegătorilor pentru „un program care să restabilească moralitatea publică”. Motivul decesului? Deputatul a fost ucis de metresa lui, geloasă pe una din celelalte două amante, pentru care și-a lăsat soția și copiii. Din cauza ei, apărătorul oficial al moralității publice zace, cum se vede, în mormînt. De altfel, însăși moralitatea, acolo, în înalta societate, după cum se știe, e de mult pe dric...

Poate că nu știți cum se tratează gripa în Taiwan: ca să scapi de gripă, trebuie să nu mînci nimic două zile. Ca să scapi de o tuse convulsivă, trebuie să nu mînci șapte zile. În caz de galbănare, ții post o lună întregă, inclusiv duminicile și sărbătorile legale, iar ca să scapi de o criză de apendicită, e necesar să ții post patru luni. Postul, ce e drept, nu vindecă, dar e necesar pentru că o operație de

apendicită costă exact-cît leafa unui muncitor pe patru luni de zile. Tratamentul icterului costă cît leafa pe o lună, iar o rețetă de aspirină și gomenol contra gripei costă cît leafa pe două zile. Așa că vedeți și dv. că nu-i chiar așa de gravă o criză de apendicită în Taiwan. Mult mai gravă e criza de medicamente și tratament medical.

Două noi recorduri au fost de curînd omologate: recordul la pian-durată și recordul la tobă-durată. Primul l-a stabilit Marie Asthon (Anglia), care a cîntat neînterupt la pian 132 ore și 10 minute, după care a... adormit, iar al doilea record l-a stabilit François Vrydags, care a bătut la tobă, neînterupt, 81 ore și 14 minute, după care a... leșinat. Era cît pe-aci să se stabilească și recordul de contrabas-durată, susținut de un oarecare Gill Manwer, care, după ce a cîntat 11 ore și jumătate, a... înnebunit. A fost, firește, dus la balamuc. Ceilalți doi recordmani sînt încă liberi...

1 300 foști SS-iști s-au strîns de curînd în adunare generală la Windsheim, unde au cîntat în public cîntecul lor preferat, de odinioară: „Noi sîntem garda neagră a lui Adolf Hilter!” Nu se știe de ce au umblat cu pseudonime. Normal era să cînte direct: „Noi sîntem garda neagră. a lui Konrad Adenauer!”

La cimitirul din Johannesburg (Africa de Sud) au apărut trei morminte proaspete. Pe fiecare din ele, sub numele celui decedat, se poate citi cam următorul text: „Centru înaintaș. Căzut eroic în repriza a doua, cînd un individ din extrema stîngă i-a tras un șut în careul duodenului. Jocul s-a terminat cu scorul de 3 la 1 în favoarea echipei răposatului. Fie-i țărîna ușoară!” Atîta scrie. Alte amănunte despre meci găsiți în ziare, care declară că a fost un joc dinamic și... plin de viață.

P. VICTOR

denunșilor

curse (2 325 și 2 053) nu figurează
la pagina 201.

O eroare din... greșeală!

Stați! Am mai dat în „Erată”
de o indicație demnă de cel mai
amuzant joc de societate. Iată
despre ce e vorba. Se prevede că:
„La pagina 97, la tr. accelerat
303-304, ambele coloane de mers
din stînga paginii se vor citi de
jos în sus, iar cele din dreapta
se vor citi ca și cînd ar fi în stînga,
adică de sus în jos”.

Cu alte cuvinte ar veni cam așa:
întorci „Mersul” cu partea de jos
în sus și apoi îl treci din mîna
dreaptă în cea stîngă, după ce mai
înainte așezi broșura invers, adică
cu partea de sus în jos, rămînd
însă cu privirea țintă pe coloana
care te interesează, spre a evita
să... sară în partea cealaltă, de
unde va trebui s-o iei și s-o insta-
lezi din nou dîneace, pentru că

de fapt aici e locul ei și nu alături.
Simplu joc! Nu?

Eu aș denumi acest joc: „Hai
cu „Mersul” ba la dreapta, ba la
stînga, hop și-așa”.

La un moment dat ajung la
pag. 388. Pe această pagină este
o poză: „Vedere de la Eforie”.
Frumoasă ilustrată. Se văd clar
marea înspumată, plaja scaldată
de razele soarelui și elegantul hotel
„Internațional”... din Mamaia. Așa
e! Nu vă mirați. Vederea o fi ea
intitulată „Vedere de la Eforie”,
dar ceea ce se vede, vă asigur,
este din... altă parte.

E deci o scăpare din... vedere
de la mare.

Era poate mai nimerit ca bro-
șura respectivă să fi fost intitulată
astfel: „Mersul... nostim al trenu-
rilor”. Prețul lei 5.

Dai un ban, dar face!

DAN MANOLESCU

EGOISTUL

- De ce nu intri în joc, Ilie?

- Nu-mi place sportul așa. Trebuie să pasezi, și mie îmi place numai
să primesc

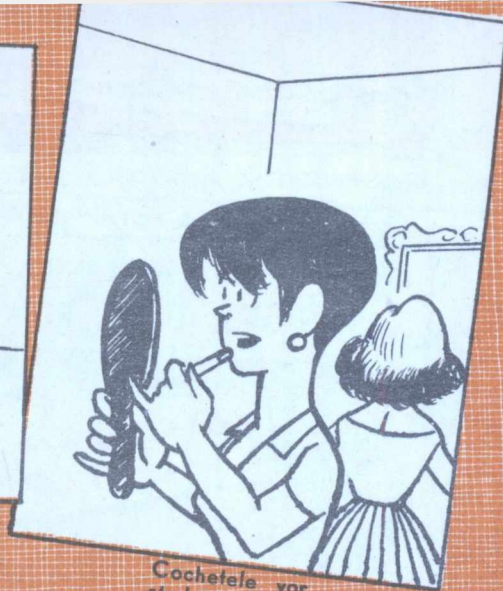
Desen de I. DAVIDESCU

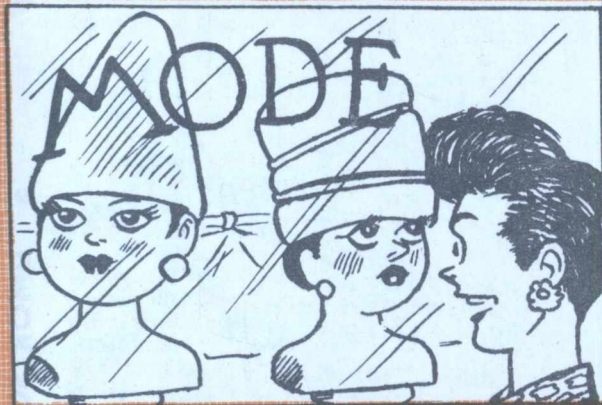
Cel cu nasul pe sus
vor pleca la munte...

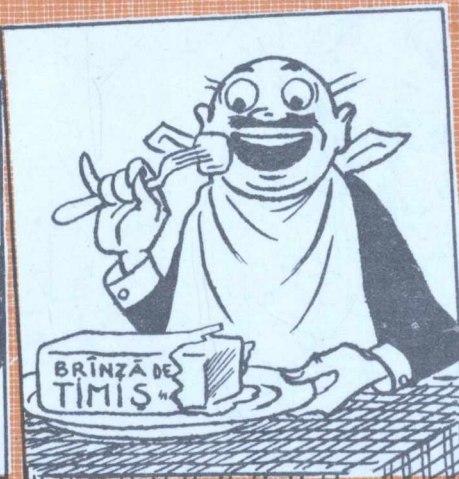
Certărele se vor în-
toarce la Mamaia.

Cochetele vor
sta la Oglinzi...

...iar excentricele vor
admira Căciulata.

Mincăcioșii vor ră-
mîne la Timiș...

...iar subsemnalul (și cu alți
caricaturiști), la... Amara.

Aici, postul de televiziune *Urzica!* Transmitem programul zilei. O calitate a programelor noastre e că le puteți viziona și fără să aveți televizor personal, pentru care să plătiți abonament. Puteți viziona emisiunile noastre în mod absolut gratuit, la orice televizor particular (al unui vecin sau al unei rude) și la orice televizor public (al unui club sau al unei case de cultură) din oricare oraș al țării. Afară însă de orașul Predeal, deoarece...

...la Predeal e cu taxă!

În această stațiune climaterică își petrec concediile de odihnă numeroși oameni ai muncii. În timpul șederii în stațiune ei au și avantajul de a viziona — la televizorul Casei de cultură din localitate — manifestările sportive din Capitală.

Le pot viziona însă... plătind o „taxă de intrare”. Taxa nu e mare: numai 1 leu și 50 de bani de căciulă. Dispoziția e a tovarășului Sandu Cornel, încasarea o face casierul Toțea Vasile, iar cînd lipsește dumnealui îi ține locul un frizer, Cristescu Constantin.

Încasarea „taxei” se face fără a se elibera bilete de intrare tuturor plătitorilor. Apoi, la un moment dat cineva de lângă televizor (casierul sau frizerul) zice: Cine n-are bilet, să iasă din sală și să se ducă la casă să-și cumpere!

Va să zică, cine a plătit o dată 1 leu și 50 de bani fără să primească biletul, mai plătește încă o dată 1 leu și 50 de bani fără să... vizioneze nimic, fiindcă — după aceea — cineva de lângă televizor (frizerul sau casierul) mai zice: S-a făcut o eroare, tovarăși! Manifestarea sportivă (... pentru care unii au plătit două „taxe”...) va fi transmisă la o oră mai tîrzie decît aceea anunțată de noi. Cine n-are timp ca

să aștepte, să treacă pe la casă spre a i se restitui costul biletului!

Bineînțeles, se restituie numai costul biletului. Costul pentru care nu s-a dat bilet nu se restituie.

Dar cînd cei doi (frizerul sau casierul) anunță de lângă televizor cele de mai sus, lumina din sală e foarte slabă, încît spectatorii înșelați... nu-i văd bine.

Informațiile după-amiezei

În continuarea programului nostru transmitem „informațiile după-amiezei”. Le transmitem numai pe ale după-amiezei, întrucît — pentru restul zilei: de dimineață pînă la amiază — nu avem... informații despre vreun randament în muncă din partea tovarășului Oprișor Ștefan. Știm doar atît: că e specialist în...

...știință și tehnică, la
I.R.C.F.L. Craiova

Tovarășul Oprișor are o neasemuită... știință de a NU munci cum trebuie și stăpînește la perfecție... tehnica lipsei de pricepere în organizarea lucrărilor și îndrumarea oamenilor — însușiri dove-

dite și cu ocazia reparațiilor executate la Școala medie mixtă nr. 4 din Craiova.

Acum, ultima informație a după-amiezei: Pe ecranul televizorului *Urzicii* apare... sarcina pe care Sfatul popular al orașului Craiova a trasat-o conducerii I.R.C.F.L.: „de a analiza pregătirea și activitatea tovarășului Oprișor și de a face pe viitor încadrări corespunzătoare și cu simț de răspundere”.

Deci, Sfatul popular al orașului Craiova are o largă viziune asupra problemelor locale și o justă (tele)viziune în problema pe care i-am... transmis-o.

Amatorii băutori la televiziune

(*Apar pe melodia „Dă-i cu țuică, dă-i cu vin!”*, de la Turnu Severin)

În încheierea programului nostru transmitem emisiunea „Amatorii băutori la televiziune”.

Pe ecranul televizorului *Urzicii* apar depozitele de băuturi alcoolice (MAT, GOSTAT și TAPL) din Turnu Severin. În fața acestor depozite apar numeroși... amatori de a bea țuică și vin (cu țoiul, cu paharul și cu sticla) la depozitele de angro, în loc să consume

aceste băuturi — cum e legal și igienic — la restaurante și la bufete.

Acești amatori băutori sînt foarte „tari”, ca și băuturile de altfel, în felurile lor stratageme (și în strîlucile lor complicități cu personalul depozitelor) de-a înșela vigența controalelor de la O.C.L.-comerț mixt și sfatul popular al orașului.

Într-un cuvînt: aceștia, cînd beau lichid, beau solid!

După ce se îmbată bine, ei execută în cor, la televizor, cunoscutul cîntec popular: „Dă-i cu țuică, dă-i cu vin, de la Turnu Severin!”

În replică, *Urzica* adresează patru (... patru!) sesizări — două către O.C.L.-comerț mixt și două către sfatul popular al orașului — primind de fiecare dată, de la aceste foruri, cîte un răspuns asigurător, în total, pînă azi... patru răspunsuri (patru!) cum că... problema s-a rezolvat.

„Problema” durează din martie 1959, deci în... martie 1961 va împlini doi ani. În acest moment, în 1960, pe televizorul *Urzicii* apar în fața unui depozit din Turnu Severin — doi... băutori amatori, cu țuică și cu vinul în nas, conversînd:

- Tu ai citit *Urzica*?
- Eu am tîcit Ulceica.
- Și ce pă'e ai?
- Aș spune eu ca'e e soluția în p'obema asta, da' mi... se-mptecește limba.
- V'ei să spui că ți... se-nce-pitește.
- Da, mi se-ntecipește.
- Ți se-ntecipește?... Beau și pește!... Să vie un peș...

Dar adorm amîndoi, făcuți, și vor dormi așa pînă ce forurile responsabile din Turnu Severin se vor... trezi și vor lua în această chestiune — serios și definitiv — măsurile ce se cu... vin.

CRISTEA BOLDU

V. Crivă

— Mal repede, meștere, nu vezi că ne jli în loc?

Desen de V. CRIVĂ

Cronica din Sinaia

de ȘTEFAN TITA

Un bulgăre de nori nomazi
Plutește-n depărtare
Și munți înalți, cu simți de brasi,
Se deapdă în sare.

S-aude Prahova vuind
Cu unda pururi rece,
Ca o reptilă de argint
Prin văi adânci când trece.

În vile, unde-au huzurit
Atiși strigoi de vișă,
Garoafe roșii-au răsărit
Și flori de romanișd.

Ozonul monopolizat,
Azi îl respiră-n voie,
Aci care s-au ridicat
Din casnă și nevoie.

În casinoul ce-a rămas
Ca un etern „memento”,
Se joacă foarte mult și azi,
Dar ca la Agrigento...

Pe unde pașii îi tot bați
Din zori și pînă seara,
Te-ntîmpină femei, bărbați
Venii din toată țara.

Glumește-un hitru din Oaș:
— Cam ce gîndești, bădie?
Sinaia nu mai e oraș,
E curs de geografie...

Și-i spune altul de la Jii:
— În anii de victorie,
E curs de geografie-aci
Dar e și de istorie!

„NENEA STATU”

— N-ai văzut-o pe soră-mea?
După-amiază în Cișmigiu, lîngă pavilionul
apelor minerale. Fetița repetă întrebarea,
privindu-mă bosumflată:
— N-ai văzut-o?
Mi-am găsit beleaua! Dacă-i spun că n-am
văzut-o, te pomenesti că-ncepe să plîngă.
— Ba da! — zic.
— Unde-i?
— Uite-o colo, se joacă cu copiii.
Obrăjorii ducălați ai fetei se înseni-
nează și... mă crede pe cuvînt. Iar după ce
mă privește puțin:
— Tu știi să te joci cu mingea?
— Știu.
— Atunci, hai să ne jucăm!
— Hai!
Îmi aruncă mingea și eu mă prefac c-o
scap.
— Ziceai că știi! — rîde ea, satisfăcută.
— Știu... da-i mult de cînd nu mai m-am
jucat. Cum te cheamă?
— Irina.
— Și pe sora ta?
— Gabriela.
— Și cîți ani ai tu?
— Eu sînt mică... am cinci ani.
— Și Gabriela?
— Ea e mare... are șase! Da'... are necaz
pe mine.
— De ce?
— Fiindcă eu... sînt mai frumoasă! Da'
tu știi o poezie?

— Sigur că știu.
— Spune-mi-o!
— Cățeluș cu părul creș...
— Asta o știu! — mă-nterupe ea. Vrei
să-ți spun eu una mai frumoasă?
— Spune-mi!
— O muzicuță mică de-aș avea, din mu-
zicuța mică aș cînta... Ai văzut?
— Foarte frumoasă. De unde-o știi?
— De la grădiniță, că nenea statu are
grijă de copii!
— Serios? De unde știi tu asta?
— Eee!... Mi-a spus mie taticu'. Tu n-ai
fost la grădiniță?
— Nu, căci pe vremea mea... statul avea
alte „griji”.
— D-aia nu știi poezii!
O sorb din ochi.
— Unde stai? — o-ntreb.
— Eee!... Noi stăm în bloc. Nenea
statu ni l-a dat!
— Asta de unde-o mai știi?
— Tot de la taticu'!
— Și... de ce-i spui „nenea”?
— Fiindcă... e mai mare decît mine.
— Păi... și eu sînt mai mare.
— Da, da' tu... nu ești statu!
Trece un prieten:
— Ce faci, Stelică? Ziceai că mergem
la un film!
— Nu mai pot — zic. Tu nu vezi... că-s
ocupat?

— Nu vrei să ne mai jucăm? — mă-ntreabă
fetița.
— Ba da.
— Atunci hai să ne jucăm!
După cîteva minute:
— Ce mîncare-ți place ție?
— Chiftelute marinate.
— Și mie! Vrei.. să-ți fac niște chiftelute?
Abia atunci bag de seamă că, în calitate
de bună gospodină, Irina și-a adus și ma-
șinuța de gătit. Cu mînuțele cit căsuța unui
mlec pune la repezeală niște nisip în forme
și... așază mîncarea la foc.
— Tu ai strîns fier vechi? — mă-ntrea-
bă ea.
— Ceva-ceva am strîns și eu.
— Eu am strîns mai mult ca tine!
— Cît de mult?
— Uite-atît! — desface ea brațele ca să-mi
arate „cantitatea”.
— Bravo, Irinel! Dar pentru cine l-ai
strîns?
— Tot pentru nenea statu!
— De ce?
— Eee!... Lasă că știi tu de ce! Da' nu
vrei să ne jucăm?...
Nu știu cînd a trecut timpul. S-a înserat.
Aș fi vrut să nu se mai însereze niciodată.
— Hai acasă, Irinuțo!
E mama fetei. O duce de mîină pe Ga-
briela.
— Vreau să mai mă joc puțin! — zice
fetița.
— Las' că te mai joci și mîine! Acum
hai, că-i tîrziu și vine taticu' de la lucru.
Fetița ezită.
— Du-te — zic, mîngîindu-i obrăjii.
— Mă duc! — suspină ea, lăsînd buza în
jos. Și adaugă, atingîndu-mi ușor mîina: cînd
mai vii?...

VALERIU FILIMON

La strand

Don Juan la ștrand.

Desen de PAVEN

-Tovarășe șef, aveți un fir de păr pe umăr!

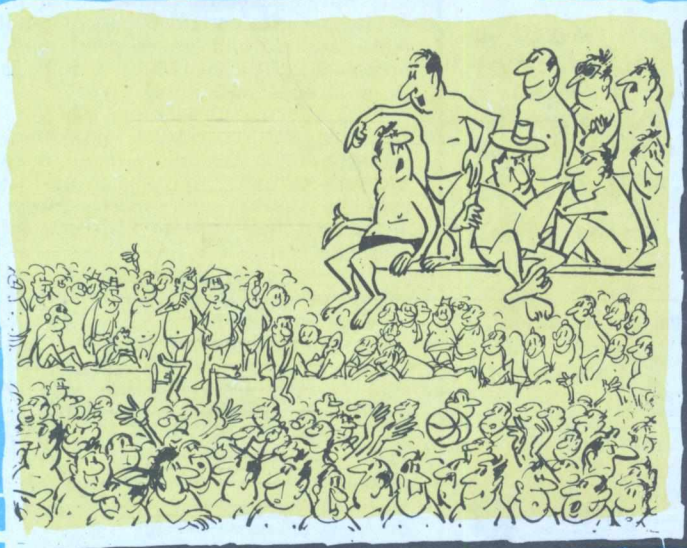
Desen de VAL MUNTEANU

PĂRERE AUTORIZATĂ

- E bună apa?
- Ai auzit dumneata de apă să fie bună?!

Desen de FRED GHENĂDESCU

- Unde te tot înghesuși, omule..., nu vezi că nu e nici un loc?
- Văd eu... însă conțez foarte mult pe o promisiune...

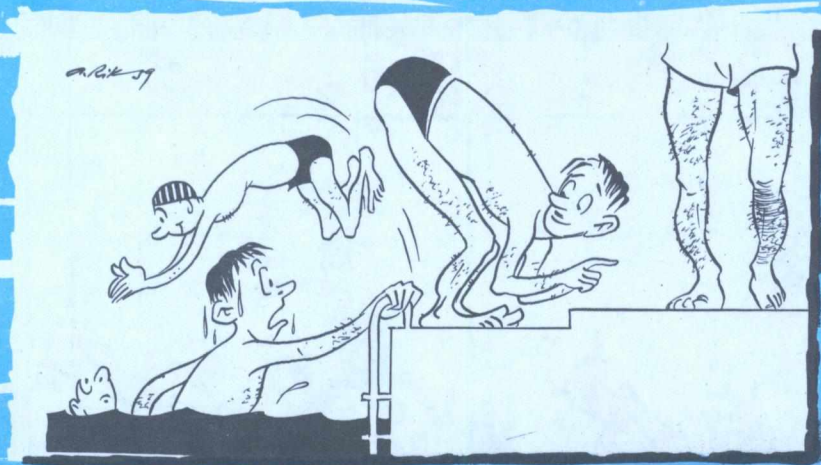
Desen de A. MATTY

ADAM ȘI EVA

- E teribil de cald! Mergi la plajă?
- Cu ce?! Tot cu costumul de anul trecut?!

Desen de F. GHIMPU

- Ești nebun? Bazinu-i în partea astă!!!
- Da, dar șefu-i aici!...

Desen de RIK AUERBACH

C A P Î N C A P

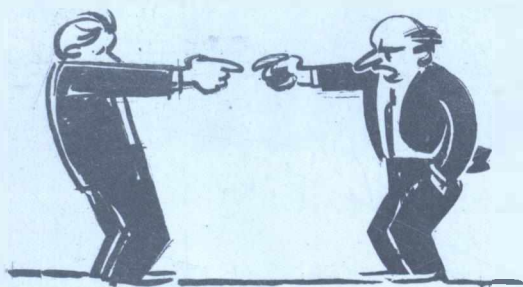
Ei sînt de vină! — Bai!

— De ce nu e gata nici în 1960 Clubul muncitoresc de la Schela petroliferă Tîrgoviște, început încă din 1957? (...a întrebat *Urzica*).

Iar Trustul regional de construcții Ploești a răspuns așa:

— Ei sînt de vină! Cei de la Trustul extracție Tîrgoviște! Acest trust (beneficiarul) nu și-a respectat angajamentele contractate.

(Și... dă-i argumentație! O argumentație din care reiese că, într-adevăr, trustul din Tîrgoviște e de vină).

Iar trustul din Tîrgoviște a răspuns așa:

— Bai ei sînt de vină, cei de la Trustul regional de construcții Ploești! Acest trust (antreprenorul) nu și-a respectat angajamentele contractate.

(Și... dă-i argumentație! O argumentație din care reiese că, într-adevăr, trustul din Ploești e de vină).

Precum se vede, aceste două răspunsuri se bat cap în cap, iar ambele trusturi — unul de construcții și altul petrolifer — sînt supărate foc unul pe altul.

Ca să n-avem aerul că punem și noi... petrol peste foc, nu spunem că de vină

sînt... ambele. Întrebăm numai: cînd va fi gata clubul?

Au fost sancționați! — Ba n-au fost!

În *Urzica* nr. 6/1960, în nota critică intitulată „Abilitate la Cluj“, s-a consemnat răspunsul Sfatului popular al orașului Cluj despre niște măsuri luate și niște sancțiuni aplicate la unele unități ale T.A.P.L.

După trei luni, informîndu-ne corespondentul nostru că măsurile și sancțiunile au fost numai... pe hîrtie, am sesizat din nou sfatul popular, care ne-a răspuns, de data aceasta, astfel:

— Cînd la bufetul nr.4 „Bulevard“ se va constata vreo neregulă, responsabilul Ferța Alexandru va fi scos. (Nota redacției. — Dar despre... neregula permanentă că „preparatele din carne, de pildă mititeii, nu au gramajul cuvenit“, nici o vorbuliță).

Și e justă sesizarea *Urzicii*: canagiul Boda Vasile de la bufetul „Pelșor“, despre care am spus că „a fost retrogradat pe timp de trei luni“ fiindcă dădea lipsă la gramaj, n-a fost chiar retrogradat, în sensul că n-a fost sancțiunea executată de către conducerea trustului. (Nota redacției. — De către tovarășul Mureșan Mihai, fost director coordonator, și Durghiu Gheorghe, încă director comercial).

Și nici magazinerul Szebeni Gheorghe de la depozitul de alimente al trustului și responsabilul Gyorko Iosif de la unitatea nr. 3, care nu-și îndeplineau conștiincios serviciul, nu au fost chiar... îndepărtați, cum am afirmat; primul a demisionat, iar celălalt s-a transferat.

Adică nici răspunsurile Sfatului popular al orașului Cluj (la distanță de trei luni, două răspunsuri care se bat cap în cap) nu dovedesc chiar... abilitate, ci numai... superficialitate.

C. COSTACHE

TEREN: 100 m lungime și 40 m lățime.
SPECTATORI: 5000 la tribună și peluză și 60 la televizorul meu.

TIMPUL: contrar celui prevăzut de buletinul meteorologic.

FORMAȚIILE: cele care au apărut pe teren.

ARBITRUL: foarte atent cu soția.

Meciul a fost peste așteptări, deoarece spectatorii au așteptat circa o jumătate de oră pînă să înceapă. La fluierul arbitrului, jucătorii au apărut pe teren, iar reporterii fotografi, în spatele porții oaspeților. Timp de zece minute de la începere, patru localnici presează încontinuu poarta. Este vorba de cei care presează poarta stadionului pentru a intra fără bilete. Atacul lor însă pînă la urmă este respins de către portar, care reușește să blocheze sigur, cu un drug, poarta.

Ceva mai tîrziu, în minutul 20, centrul înaintaș al oaspeților, aflat singur în fața porții, ezită să tragă în minge un șpiț deoarece lui îi plac numai foxterierii. Aceasta permite stoperului localnic, Damian, să-i pună o talpă, crezînd că celălalt are bocancii nepingeliți. Pînă la sfîrșitul primei reprize se mai remarcă o serie de curse splendide, pe tuse, ale arbitrilor de margine.

După pauză, jocul începe prin pătrunderea unui vînzător de caramelle în tribuna arhiplină. La gazde încep să se vadă schim-

PSEUDO CRONICĂ FOTBALISTICĂ

buri rapide de locuri, deoarece mulți spectatori se mută între ei. În minutul 53, Petrică din echipa oaspeților intră în careul advers și trage tare... de tricou pe un apărător, iar trei minute după aceea șutul aceluiași se oprește în plasa de păianjen de pe sîrma ce împrejmuiește stadionul.

Pînă la sfîrșitul jocului, mingea trece de la o poartă la cealaltă datorită vîntului puternic. Mai trebuie remarcată faza din ultimul minut, cînd portarul oaspeților respinge cererea unui reporter fotograf de a se da mai într-o parte pentru a fotografia faza din careu.

După terminarea partidei, antrenorul localnicilor a declarat că tot timpul a avut victoria în buzunar. Și ca dovadă, ne-a arătat un pachet de țigări „Victoria“.

În cursul meciului s-a remarcat în primul rînd portarul echipei gazde prin elegantul său tricou. După mine însă cel mai bun de pe teren a fost prietenul meu Costache, care m-a tratat tot timpul cu semînțe. De asemenea, și cei cinci înaintași ai gazdelor au jucat foarte bine... perinița, la reuniunea dată în cinstea oaspeților.

V. D.

C A P Î N C A P

11

Peripețiile lui Nae Gămălie

Desen de A. PAVEN

Nea Calistrat

La marginea drumului, un ținc plîngea cu hohote. Privea la mine atît de jalnic, cum privește un critic dramatic la un spectacol de estradă la care toată lumea se tăvălește de rîs. Îl iau cu binîșorul:

— Ce ai, măi, piciule?
— Ihîhî-hîi!
— Poate vrei o bomboană?
— Ba poate nu vreaaaaaau!
Ihîi!!

— Da' ce vrei atunci?
— Vreau un pinion de patru țoli! Hîhî!
— Nu vrei o napolitană, măi, Nicușor? — Încerc eu să-i dau un nume, la întîmplare, ca să-i devin familiar.

— Nu vreau napolitană! Hîi!
Vreau un pinion de patru țoli!

Mi-aduc aminte, am fost un copil mofturos. Cîte nu mi-am dorit! Zmeu, trotinetă, sabie, gumă de mestecat, sîrmă, piscică de cauciuc care cînd o apeși face „miau“, șoarece de cauciuc care face „miau“, elefant care face „miau“, balenă care face „miau“ și alte diverse obiecte de cauciuc despre care se știe că, apăsate, scot un fel de „miau“. Dar pinion de patru țoli, nici surdomut, nici care face „miau“, vă jur că nu mi-am dorit niciodată.

— Și pentru ce-ți trebuie ție pinion, măi, Mihăiță?

— Pentru ca să-l arunc!
— Ia șterge-ți ochii, Gicule — îl alint eu cu nume din ce în ce mai familiare. Pinionul nu-i jucărie. Unde ai mai văzut copii să umble cu pinioane?

— Chiar colo, nene, pe partea cealaltă a drumului. Uite-i: și Tomiță, și Măiță, și Andrei, toți au pinioane de patru țoli, numai eu n-am. Ihîhî!

— Și ce fac ei cu pinioanele, mă?
— Cum, ce? Le aruncă!
— Pentru ce le aruncă?
— Ce, nu știi, nene?
— Habar n-am!
— Zi zău!

— Cum?
— Zi „zău“ că nu știi!
— Zău, na, numai spune o dată!
— Le aruncă, nene, ca să le ridice pe urmă și să le mai arunce o dată. Cine aruncă cel mai departe, iese cîștigător. Ca la atletism, nene, n-ai văzut aruncarea greutății?

— Am văzut atletism, am văzut aruncarea greutății, dar aruncarea pinioanelor o vedeam pentru prima oară.

— Și de unde au dinșii pinioane, piciule?

— Din lada cu piese vechi a lui nea Calistrat.

— Care Calistrat?
— Ce, nu-l cunoști?

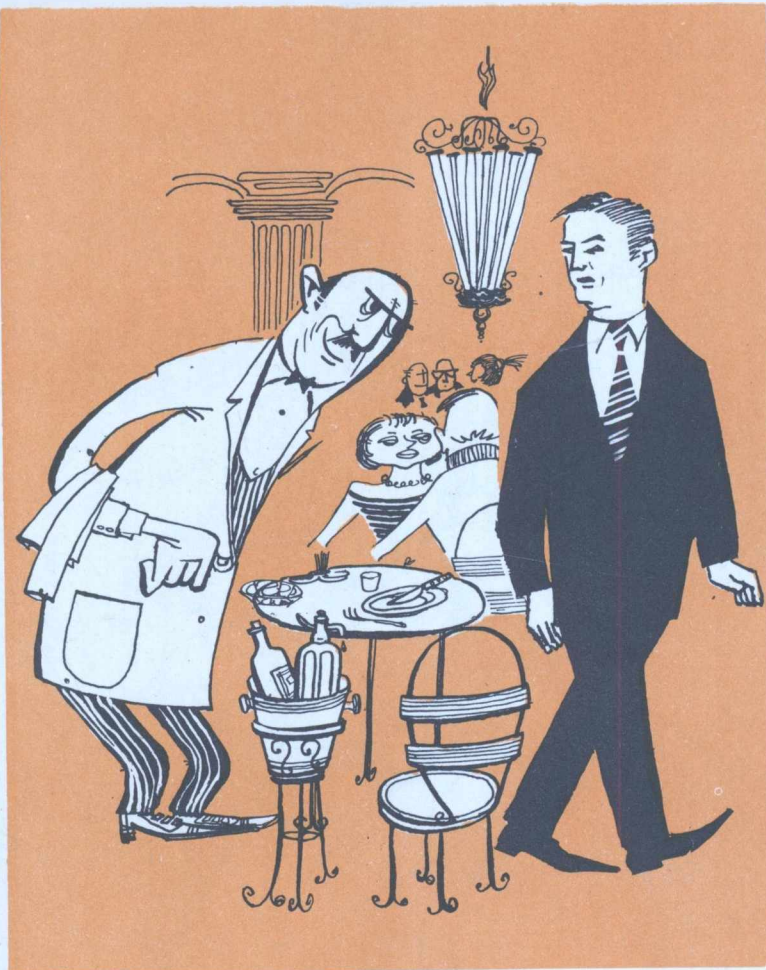
— Nu.
— Zi „zău“!

— Zău, na, uf!

Sînt că turbez. În schimbul lui „zău“, aflu că nea Calistrat e tractorist din partea locului. De cîte ori i se strică o piesă, o pune în ladă și ia una nouă de la magazie. Lada e „cimitirul pieselor“, cum îi spune el. Cimitirul lui nea Calistrat este curată mină de aur pentru copii. Chiar mai ceva decît o mină de aur. Intr-o mină de aur nu găsești nici pedale rupte, nici șaibe îndoite, nici faruri sparte și, mai ales, nici pinioane de patru țoli.

— Nicușor — zic — eu cred că pinioanele astea se mai pot repara.

— Nu-i nevoie, nene, că noi ne jucăm bine cu ele și așa, stricate. Nu mai am răbdare să suport

— Pe mine m-ați uitat!
— Dar ce? Te-am adus eu?

Desen de N. CLAUDIU

ca conversația. Dar nici Nicușor nu mai are răbdare: n-a mai fost de mult pe la lada lui nea Calistrat. Lada trebuie pîndită cu grijă, așa cum pîndește gospodina cuibarul în care lasă găina ouă: să vedem, ce-o mai fi ouat nea Calistrat în „cimitirul“ lui? Poate un pinion, sau poate chiar un volan!

— Te duci, Nicușor?

— Mă duc, nene, să-l întreb pe nea Calistrat de pinion, sau poate am norocul să fi spart un far. Și o să-l mai întreb... Ce să-l mai întreb pe nea Calistrat, nene?

— Întreabă-l de recuperarea materialelor vechi.

— Ce-i aia? Tot un fel de pinion?

— Da — zic — spune-i că e un pinion important pentru realizarea de economii.

S-a uitat la mine parcă-i vorbeam într-o limbă dispărută înaintea erei noastre.

— Și-o fi bun, nene, pentru aruncarea greutății în sus?

— Nu știi, dar cred că e bun pentru aruncarea prețului de cost în jos.

— Zi zău!

— Zău! — am răspuns eu din toată inima.

— Atunci, nene, o să-i spun — și dispăru.

Cînd s-a întors, era iarăși plouat.

— Ei, i-ai spus?

— Nu, nene, că tocmai era acolo directorul, care i-a spus el. Aflase totul.

— Și?

— Și n-am mai găsit piese, pentru că nea Calistrat a promis să nu mai arunce niciodată nimic.

— Dar lada ai găsit-o?

— N-am mai găsit nici lada. O fi aruncat-o nea Calistrat...

PROVERBE INTERPRETATE

— La pomul lăudat să nu vă duceți cu sacul. Luați o plasă.

— Cînd doi se bat, al treilea... ar face bine dacă i-ar despărți.

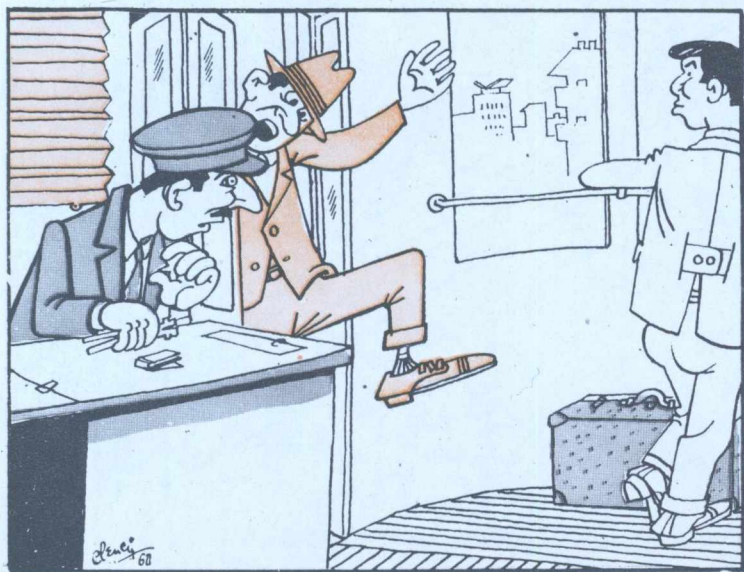
— Buturuga mică răstoarnă carul mare? Imposibil! Ar fi o catastrofă cosmică.

— O nenorocire nu vine niciodată singură. E prevăzătoare.

— Încet, încet, departe ajungi. Bine, dar dacă mergi repede ajungi mai aproape?

E. D.

Unii vatmani închid ușile în timp ce călătorii urcă.

TAXATORUL: — Poftim! Vagonul e gol și dumnealui îmi stă pe scară!

Desen de AL. CLENCIU

P. LUDMILA

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56

Secția scrisori 14.60.34

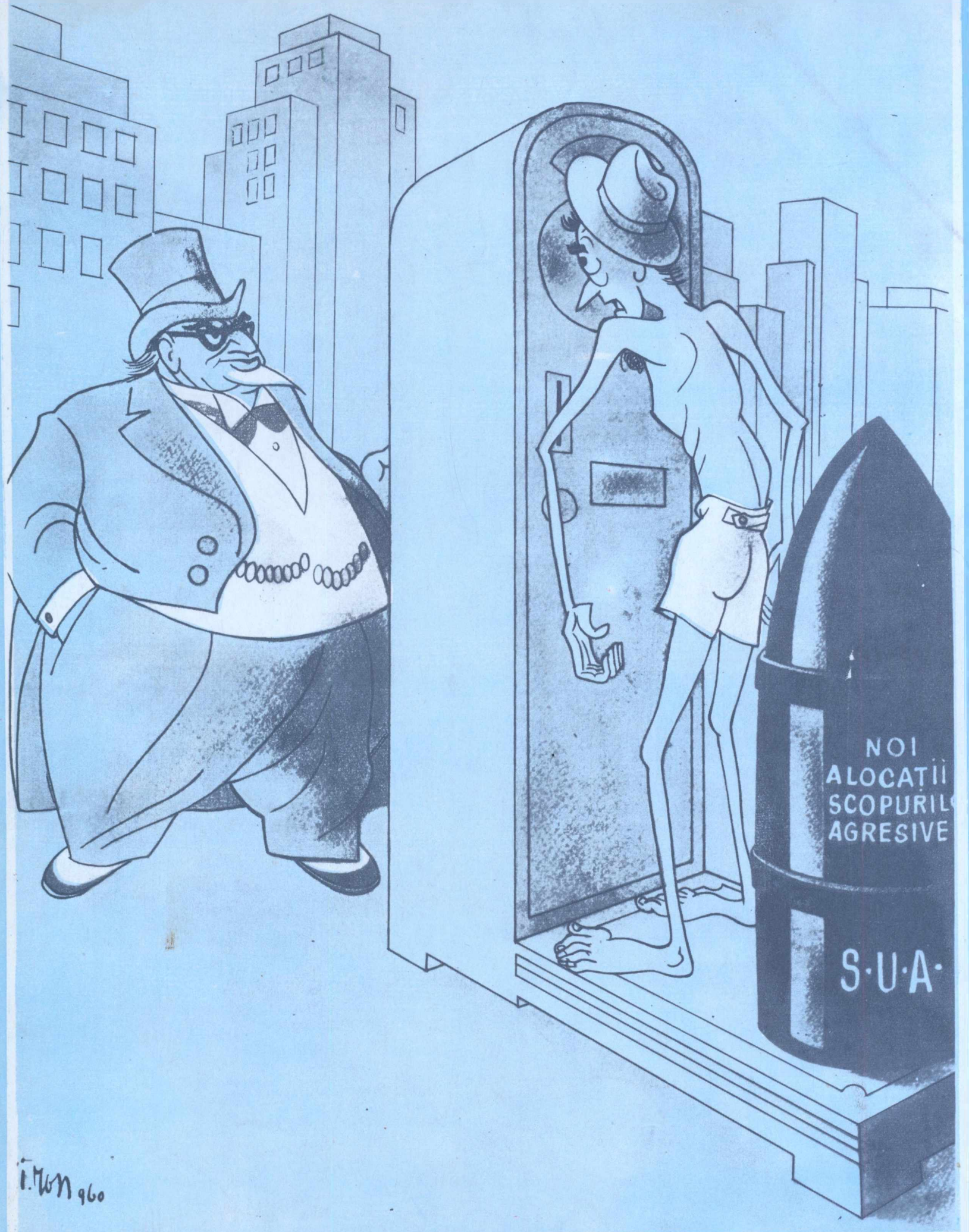
Secretariat de redacție

14.28.15

Interurban 27

Prezentarea grafică:
STIX CIUVETESCU

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEI „I. V. STALIN“
BUCUREȘTI

— Degeaba îți că te jupuim, văd că în greutate... ai crescut.

Desen de I. ROSS